

Отъ 'дѣ да на ченъ, О мой аквезна,
Да ти исприкажъ съ нѣкоя аминна
Какви мъки теглажъ ; какъ за тебе чезна,
Какъ линѣжъ, вѣна въ млада мадамна.

Тѣй за да сполуча, иска да са учя,
И да станъ Риторъ съ нѣкой умъ высокъ ;
Но мон-тѣ мъки ще ми бѣдхатъ грѣхъ,
Тѣ ще ми послужатъ за добръ урокъ.

Пить години станъ, Отъ когатъ захванъ
Лютъ да ма мъчи, твоа-та аквезна ;
Ето ми Обори, рѣжъ ми Отвори,
Безъ цѣлава Отъ тебе на смъртъ съмь готовъ.

Тебе само видѣхъ звѣздажъ толкозъ жина,
Свѣтъ-тъ да са чѣди съ твой-та краюта
Гиздава, напета дѣвойка прѣкрасна
Като тебе нема друга на свѣта.

Отъ сираце въздышамъ, тебе като мисля
Ахъ ! кога шж виджъ твоо-то лице !
Динѣ та бляйбамъ, ношѣ та сизѣламъ,
Ты си завладѣла мое-то сираце.

Тѣй нж ти са моля, пиле, ты мой славецъ,
Вѣрно ма обичай, както азъ тебъ,
Чето ма посмислей, и не ма забравей